

Handelsstandens Interesser og Snffer ogsaa ligge Folkethinget paa Hjerte. Jeg kan i det Væsentlige slutte mig til de Bemærkninger, som den ærede Ordfører fremsatte med Hensyn til Jassfattelse af de Understøttelser, der ere omhandlede i Vædringsforslagene Nr. 42—52, hvorom der iøvrigt ogsaa har været ført Forhandlinger mellem det ærede Udvalg og mig, og navnlig finder jeg det at være i sin Orden, at der ved Jassfattelsen af deslige Understøttelser tages særligt Hensyn til, om den paagældende Bestillingsmand er kommen til Stade eller har mistet Livet under Udførelsen af sin Tjenestepligt, men det vil altid komme til at bero paa et Skjøn, hvilken Indflydelse denne Omstændighed bør have ved Jassfattelsen af Understøttelsens Størrelse, og der vil altsaa i ethvert enkelt Tilfælde kunne komme forskjellige Opfattelser frem. Men en noget lignende Betydning som den, der tillægges den Omstændighed, at den Vedkommende er kommen til Stade eller har mistet Livet under Udførelsen af sin Tjenestepligt, forekommer mig ogsaa burde tillægges Hensynet til Varigheden af den Vedkommendes Tjeneste, saaledes, at den Mand, der gennem en lang Række er saa at sige bleven opslidt i Statens Tjeneste, maa stilles omtrent lige med den Mand, som ved et pludseligt Ulykkestilfælde sættes ud af Stand til i Fremtiden at ernære sig og Sine. Dette gjælder et enkelt af de foreliggende Vædringsforslag, nemlig Nr. 44, Understøttelse til Portner Sjørgensen. Denne Mand er 78 Aar gammel og har siden 1842, altsaa i 43 Aar, staaet i Statens Tjeneste; han er nu paa Grund af Sygdom og Alderdom aldeles aflægs og hjælpeløs. Jeg vil derfor bede det ærede Flertal om at slutte sig til den Indstilling, der fra min Side er gjort om ham, thi han er i Virkeligheden Invalid lige saa godt som den, der har mistet Arme eller Ben ved et Ulykkestilfælde. Medens Vædringsforslag Nr. 51, Understøttelse til Portør Nicolai Hansens Enke og Børn, deler Understøttelsen mellem disse saaledes, at der tilstaa Enken 100 Kr. og som Tillæg for hvert af Børnene 30 Kr. indtil Børnenes fyldte 18de Aar, indeholder Underændringsforslaget, der gaar ud paa at forhøje Beløbet, hvad jeg for mit Vedkommende gjerne skal tiltræde, ikke nogen Regel

om Fordelingen mellem Enken og Børnene, og det anser jeg for mindre heldigt, navnlig fordi Bestemmelse herom vil faae Betydning ved hvert enkelt Barns Indtræden i det 18de Aar, og den vil ligeledes faae Betydning, hvis Enken indtræder i nyt Ægteskab. Jeg skal derfor henstille til den ærede Ordfører, om han ikke maatte finde Anledning til at meddele, hvorledes Flertallet har tænkt sig det Beløb af 360 Kr., som det foreslaar bevilget, fordelt mellem Enken og Børnene. Det næste Vædringsforslag, jeg skal tillade mig at omtale, er Nr. 55, Amtmandsboligen i Ribe. Den ærede Ordfører fremhævede ved 2den Behandling, at denne Bevilling, som i Virkeligheden kun er en Gjenbevilling af det Beløb, der blev anset nødvendigt i 1881—82, men som senere ikke har været brugt, foreslaas nægtet alene af personlige Hensyn. Han siger Sp. 481 i Folkethingstidenden: „Jassfattelsen er her simpelthen bestemt ved en vis Mangel paa Tillid til denne Amtmands Evne til paa en finantskielt forsvarlig Maade at gennemføre Bygningsreformer, og denne Tvivl er bleven noget bestrykt osv.“ Den høitærede Folkethingssmand for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) udtalte sig imod Jassfattelsen, men gjorde sig skyldig i den samme Feiltagelse som den ærede Ordfører, den nemlig, at Bevillingen skulde gives den paagældende Embedsmand; han paaviste saaledes, hvorledes det vilde være overordentlig let at træffe saadanne Bestemmelser, at enhver Overstridelse forebygges, idet han bemærkede: „Enten kan det gives i Entrepris, udbydes til Licitation, eller det kan siges til vedkommende Embedsmand, at naar han selv overtager det, maa han tillige sørge for at komme ud af det med, hvad der bevilges, da det i modsat Fald, hvis det skulde overskrides, maa gaa af hans egen Lomme. Den Slags Bestemmelser forekomme jo atter og atter. Der vil slet ingen Banstielighed være forbunden med at forebygge Overstridelse“. Det er imidlertid høit mærkværdigt, at disse to ærede Folkethingssmænd, der ere saa note indviiede i alle de Sager, der vedrøre Finantsloven, have i den Grad kunnet tage feil af den her omhandlede Bevilling. Forholdet er det, at af dette Beløb vil ikke en eneste Øre blive udbetalt den ommeldte Em-